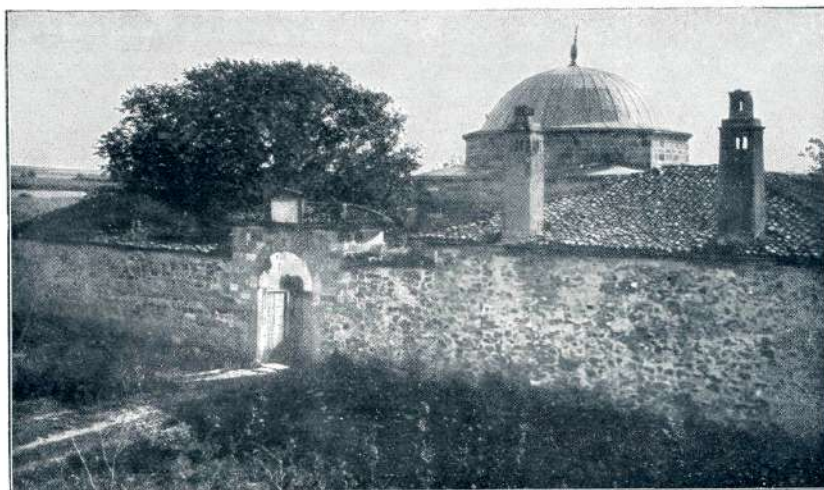

Ant. Lajovičeva „Gozdna samota“, triglasen ženski zbor s spremljevanjem orkestra in dr. A. Schwabova „Zlata kanglica“, mešani zbor z orkestrom. Lajovičeva „Gozdna samota“ je ljubkonežna, vseskozi romantično nadahnjena, v solidno modernih mejah se gibajoča skladba, pri kateri ima poleg zbora tudi orkester kot predstavljatelj gozdnega miljeja važno vlogo. Zdi se mi, da bi bil slog, ki se ga je g. Lajovic poslužil pri tej skladbi, vseč tudi tistim, ki se jim Lajovic splošno vidi pretežak in preveč tuj. Ženski zbor „Glasbene Matice“ je svojo nalogo pogodil prav častno. Še bolj pa se je večini občinstva dopadala dr. Schwabova „Zlata kanglica“, ki je pač nekaj zares domačega, svežega in ogrevajočega. G. skladatelj zna zadeti vedno take strune, ki najdejo odmeva. Tako tudi topot. Hvalježni mu bomo, če v dohledni bodočnosti obogati našo glasbeno literaturo zopet s kakim sličnim delom. Da je mešani zbor „Glasbene Matice“ skladbo kar najbolje zapel, mi ni treba poudarjati. Koncert se je zaključil z Anton Dvořakovo „Junaško pesmijo“ (Píseň Bohatýrská), simfonično pesnitvijo za veliki orkester,

NAGROBNI SPOMENIK SULTANA MURADA I. NA KOSOVEM POLJU.

op. III., ki jo je „Slov. Filharmonija“ pod izvrstnim vodstvom g. kapelnika P. Teplega izvajala s preciznostjo in navdušenjem. Obe pevski točki kakor tudi Jerajevo melodramsko skladbo je z znano spretnostjo vodil g. koncertni vodja Matej Hubad. Začetek letošnjih matičnih koncertov je torej že srečno za nami; upajmo in Bog daj, da se tudi prihodnji lepo obnesejo.

Stanko Premrl.

CERKEV SV. IRENE V CARIGRADU, IZPREMENJENA V SKLADIŠČE ZA OROŽJE.